

york daily record

SPORTURI

"Pare o nebunie": Cum a ajuns un bărbat din Pennsylvania de la a nu avea o bicicletă la a parcurge cu bicicleta toată Africa.

Jim Seip

York Daily Record

Publicat la 20:27 p.m. ET 19 iunie 2019 | Actualizat la 10:41 a.m. ET 25 iunie 2019

A fost o cursă de antrenament, nimic apropiat de ceea ce Cornel Mancaș plănuise pentru el însuși, doar un scurt test. Trebuia să fie o după-amiază frumoasă afară, alături de fiul său, pe bicicletă.

Coborând pe o pistă de cale ferată plană din apropierea casei sale din York, Mancaș și-a dat seama că nu putea ține pasul cu fiul său pe o distanță de 18 mile.

"A trebuit să mă opresc de vreo 20 de ori", a spus Mancaș.

Până când Mancaș a terminat, fiul său aștepta la mașină de aproximativ 20 de minute. "Ce ți-a luat atât de mult timp?" a spus Alex.

Mancaș ar fi putut da atâtea răspunsuri în acea zi din 2017. Avea 45 de ani.

Avea aproximativ 10 kilograme în plus.

Nu era obișnuit să călărească pe această distanță.

Cu toate acestea, nu a spus nimic. În schimb, o idee nebunească pe care Mancas o pusese la cale în mintea lui pentru 2018 a prins contur. Avea de gând să străbată Africa cu bicicleta.

Râzând acum de asta, își amintește că se gândea: "O să-ți arăt eu ție, băiat de 13 ani."

Bicicleta Africa tip-to-tip? "Pare o nebunie

Oricine a auzit planul lui Mancas a încercat să-l convingă să

renunțe la el. Fratele lui.

Sora lui.

Fiul său.

"La început am crezut că este nebun", a spus Alex Mancas despre planul tatălui său. "Nu am vrut să o facă, bineînțeles, pentru că îmi place să petrec timp cu tatăl meu, iar el ar fi fost plecat luni de zile".

În cele din urmă, Cornel Mancaș a încetat pur și simplu să mai spună oamenilor.

"Cum ai de gând să-i spui vecinului tău prietenos: "Oh, am de gând să traversez Africa cu bicicleta"? Pare o nebunie", a spus el.

Atât de multe lucruri l-au făcut să traverseze jumătate de lume pentru a încerca să parcurgă Africa pe bicicletă, de la vârful sudic la cel nordic. A fost acest vis, această dorință, această poftă de călătorii: a vrut să realizeze ceva *mare*. Și ce putea fi mai mare decât Africa?

"Sunt definiția crizei vârstei mijlocii", a spus Mancas. "Vorbesc serios. Stau pe canapeaua mea, timp de săptămâni și luni de zile spunând: "Trebuie să fac ceva, trebuie să fac ceva". Și nu știam ce".

Inspirația i-a venit pe acea canapea din York. A urmărit un documentar, "Inspired to Ride", despre cicliști amatori care se întrec din Oregon până în Virginia.

Nu se putea gândi să pedaleze atâția kilometri. Cicliștii profesioniști din Turul Franței parcurg distanțe incredibile, dar sunt profesioniști. Asta este ceea ce fac ei. Ei sunt înconjurați de un personal de sprijin, fiind hrăniți de pe bicicletă, fiecare durere a lor fiind îngrijită de o maseuză sau de personal medical.

Mancas nu era un profesionist. Era un șofer de camion din York, care lucra pentru J.B. Hunt. Cu toate acestea, nu putea să scape de gândul la ceea ce au realizat acești colegi atleți amatori.

Ar putea face cu adevărat ceva atât de mare? Trăia pentru astfel de momente. O călătorie mare cu bicicleta ca aceasta ar putea întrece momentul în care a alergat la maratonul din New York. Sau când a escaladat muntele Kilimanjaro. Acest lucru ar fi mai mare decât faptul că și-a părăsit familia din România și s-a mutat în Statele Unite în urmă cu 20 de ani.

Căutând pe internet a găsit o întreagă comunitate pasionată de turism. Oamenii mergeau pe bicicletă prin Statele Unite. Oameni care mergeau cu bicicleta din Alaska până în Patagonia. Oameni care au traversat chiar și Africa cu bicicleta.

Africa?

Omul care nici măcar nu avea o bicicletă visa la nopți petrecute rostogolindu-se pe un tărâm neîmblânzit.

Cum și-a planificat Mancaș călătoria

Se săturase de această viață de canapea.

Mancas a cumpărat o bicicletă de pe Amazon. Și-a planificat un traseu. Se aștepta să petreacă 4 luni și jumătate pentru un tur de la un capăt la altul, pedalând de la sud la nord pe continentul african. Va pedala opt, uneori zece ore pe zi. Fără vehicule de sprijin. Fără tovarăși de drum. A vrut doar să pedaleze.

Când era posibil, dormea în cort.

La nevoie, stătea la hoteluri sau pensiuni.

Și-a folosit economiile de-o viață pentru a-și acoperi ipoteca cât timp a fost plecat.

Apoi a zburat în cealaltă parte a lumii pentru marea sa aventură.

Mancaș a sosit la Cape Town, Africa de Sud, la 12 ianuarie 2018. El și-a spălat picioarele în sudul Oceanului Atlantic înainte de a decola. El a plecat pe 13 ianuarie.

După câteva zile, corpul lui se oprește

Mancaș s-a chinuit să parcurgă primele 60 de mile. "După cinci zile de pedalat, corpul meu s-a oprit. A trebuit să-mi iau o zi liberă". Se părea că turul s-a încheiat.

La un moment dat, și-a spus că, dacă va reuși să iasă din Africa de Sud, își va cumpăra un bilet de avion spre casă din Namibia.

"Nu eram sigur că voi reuși în primele 10 zile, dar după 10 zile am știut că pot reuși", a spus Mancaș. "Am fost mai mult preocupat de aspectele mentale, dacă cedezi mental, vei ceda și fizic".

Undeva în Namibia, după a zecea zi de pedalat, a știut că a făcut alegerea corectă. Putea să parcurgă toată Africa cu bicicleta.

Păstrarea unei legături cu York

Singura sa legătură cu casa era Facebook Messenger. Le-a scris în limba română, limba sa maternă, membrilor familiei. Prietenii îi contactau pe alți oameni, iar aceștia erau adăugați la conversația de pe platforma de mesagerie instantanee. Aproape că a devenit un blog pentru el.

"Eram o mică mulțime, cu toții urmărindu-l îndeaproape", a declarat Dan Iozsa, care a fost coleg de cameră cu Mancaș când locuiau pe Madison Avenue, în York. "Era îngrijorător când ieșea din rețea pentru trei sau patru zile sau când trecea o graniță. Știam că trebuia să schimbe telefoanele sau să obțină o nouă cartelă SIM... dar toată lumea online ar fi fost liniștită. Cred că ne gândeam cu toții, Doamne ferește să se întâmple ceva".

Mancas îi trimitea mesaje fiului său cu ajutorul unei aplicații și, de obicei, auzea întărirea pozitivă de care avea nevoie pentru a continua.

"Am avut emoții amestecate", a spus Alex Mancas, care are acum 15 ani, despre comunicarea cu tatăl său în timp ce acesta se afla în cealaltă parte a lumii. "Se simțea bolnav sau, uneori, se simțea motivat și îmi trimitea fotografii cu diferitele culturi și oameni pe care îi întâlnea.

"Când îi trimiteam mesaje, speram mereu că îmi va răspunde în curând. Mereu speram să fie încă în viață, pentru că știam că este acolo cu animalele sălbatice. Am fost puțin speriată, pe ici, pe colo, dar sunt mândră de el că a făcut asta."

Cornel Mancaș a cerut ajutorul prietenilor.

Iozsa l-a ajutat la început, atunci când a fost la ananghie și a făcut off-road în Africa de Sud. Lui Iozsa îi place să călătorească, iar acesta i-a fost prieten.

"M-am gândit că mi-ar plăcea să mă implic mai mult", a spus Iozsa.

Urmărise de departe alți călători ai lumii, dar niciodată pe unul dintre prietenii săi. Și de data asta, chiar putea să ajute. De la casa sa din Phoenix, Arizona, a început să scaneze Google Maps și să se uite la altitudine. Verifica rapoartele meteo.

"Am devenit managerul de drum ad-hoc, neplătit", a spus Iozsa râzând.

Își făcea temele în fiecare seară, încercând să găsească cele mai bune informații pentru a-l hrăni pe Mancas.

De unde ar putea obține apă? Unde ar putea dormi? Ar trebui să campeze în tufișuri sau ar putea găsi un hotel într-un oraș sau localitate? Câți kilometri ar trebui să pedaleze?

Mancas a trăit o existență de zi cu zi pe traseul său de 10 țări.

A dormit sub poduri. A dormit într-o secție de poliție. A dormit în Sahara. A dormit pe malul Nilului. A dormit o noapte într-o carieră de piatră abandonată. Și chiar a experimentat plăcerea de a sta într-o stațiune superbă.

Întâlnirea și anticiparea vieții sălbatice

Urletul leului l-a trezit în jurul orei 5 dimineața.

S-a întâmplat la începutul lunii februarie, în ultima sa zi în Botswana, situată în apropierea graniței cu Zimbabwe.

Mancas nu s-a temut. El făcuse cercetări despre campingul în tufișuri. De obicei, leii nu atacă corturile închise, deoarece nu asociază corturile cu hrana. Așa că Mancas a stat și a ascultat.

"Era un mascul care răcnea, era probabil la câțiva metri de cortul meu", a spus Mancas. "A fost pur și simplu frumos. Puteam auzi zebrele venind din partea cealaltă, au sunete specifice pe care le fac, și șacalii. Era ca o simfonie. Am stat în cortul meu timp de o jumătate de oră, ciupindu-mă de gândul că: "Wow, este pur și simplu minunat"."

Partea înfricoșătoare a venit mai târziu, Mancas a trebuit să părăsească cortul. A trebuit totuși să împacheteze și să înceapă să pedaleze. Deschizând fermoarul cortului, nu a văzut leul.

Simfonia se terminase, orchestra sa filarmonică sălbatică plecase. Era timpul ca Mancas să pornească din nou la drum.

"Sincer, am fost mai îngrijorat de elefanți", a spus Mancas. "Ei nu sunt ca elefanții de la grădina zoologică. Ei te vor taxa".

Cu toate acestea, a rămas în siguranță. Experiențele înfiorătoare cu animalele sălbatice aveau să se limiteze la muzica de trezire din Botswana.

"Oamenii se gândesc la Africa imediat ce coboară din avion că vor vedea lei, zebre și girafe", a spus Mancas. "Nu mai este ca acum o sută de ani, trebuie să cauți pentru a găsi animalele sălbatice".

Un accident cu fugă de la locul faptei și alte cazuri limită

Mancas și-a întins câteva dintre lucrurile personale din călătoria sa pe masa din sufragerie. Are jurnalul său zilnic, în care și-a notat kilometrajul zilnic din țară în țară. Are pașaportul său, ștampilat cu destinațiile sale.

Un singur element părea nelalocul lui: o radiografie.

Este o amintire a accidentului cu fugă de la locul accidentului care ar fi putut pune capăt cu ușurință aventurii sale.

În aprilie, în Sudan, o camionetă Toyota l-a lovit din spate pe Mancas. Coliziunea l-a doborât de pe bicicletă. El a sărit cu o altă camionetă care trecea pe acolo până la o secție de poliție.

Mancaș a mers la spital, unde au fost excluse leziuni grave. Avea o coastă fisurată, dar și-a putut continua călătoria.

"Pentru mine, când a avut accidentul, a fost un semn că acesta este un om adevărat", a spus Iozsa. "Ne uitam cu toții de la distanță, dar citisem povești despre oameni care au fost uciși.

"Când o mașină te lovește din spate și te lasă acolo, pe marginea drumului, este un adevărat semnal de alarmă."

Bicicleta sa a trebuit să fie reparată la un atelier, dar după ce a înlocuit roata din spate, a pornit din nou la drum. De fapt, a luat un taxi până la locul accidentului, pentru a nu sări peste niciun centimetru de drum.

"Îmi amintește de calitatea pe care o au oamenii", a spus Iozsa. "El făcea aceste lucruri, depășind cu mult ceea ce crezi că poate face corpul tău. Dacă mintea ta este în stare, corpul te va urma".

Toate acestea s-au petrecut în mare parte fără să fie văzute.

Pe parcursul întregii călătorii, Mancas nu a avut aproape nicio prezență în social media.

Singura postare care încă mai poate fi găsită pe Facebook a venit de la un magazin de biciclete din Arusha, Tanzania. Magazinul a postat o fotografie în care Mancas pozează alături de personalul care lucrează la bicicleta sa.

Lipsa lui de posturi a fost intenționată. Nu știa dacă va putea termina aventura pe care a început-o.

"Eram nesigur, nu mai făcusem niciodată așa ceva", a spus Mancas. "Nu știam dacă voi reuși să ajung până la final sau nu. Nu am vrut să le spun tuturor de pe rețelele de socializare că voi face asta, iar apoi, la 1.000 de mile distanță, am terminat".

A fost la un pas de moarte și a avut motive să se întoarcă.

De două ori, o intoxicație alimentară l-a scos din program. A trebuit să meargă la spitale din Kenya și Etiopia. A mâncat ceva stupid de la vânzătorii ambulănți, a spus el.

Își amintește de o noapte în care a făcut o baie dublă într-o cameră de hotel fără apă curentă. S-a urcat într-un taxi, iar la spital a primit antibiotice care l-au ținut pe drum.

O regiune "debilitantă din punct de vedere mental și fizic

Cu câteva luni înainte de începerea călătoriei, în York, Mancas a citit avertismentele postate de comunitatea de turiști: "Nu mergeți în Africa de la sud la nord, de la vârf la vârf. Ar fi mers împotriva vântului. Ar fi dificil.

Mancas a ridicat din umeri.

Ce-i cu o mică briză?

Chiar și acum îi este greu să explice ce înseamnă să călătorești împotriva vântului, kilometru după kilometru, zi după zi, lună după lună.

"Este debilitant din punct de vedere mental și fizic, simți că vrei să lovești ghidonul", a spus Mancas. "Sahara a fost cel mai rău".

Acel vânt necruțător a fost însoțit de temperaturi de 125 de grade și de grija constantă de a găsi și de a transporta suficientă apă.

El a trăit pentru a scăpa de deșert. A călătorit de-a lungul râului Nil și a verdeța acestuia pe o distanță de aproximativ 320 de kilometri. A ajuns la Marea Roșie. A pedalat prin orașe.

În cele mai rele zile, a fost doar nisip și vânt.

"Depinde cum o spui, dacă privești partea negativă a lucrurilor, da, ar putea fi mizerabil", a spus Mancas. "Dar dacă vezi aventura și romantismul, mie mi-a plăcut pentru că sunt o persoană introvertită. Nu-mi plac oamenii. Mi-a plăcut nimicul".

7.000 de mile mai târziu, o ultimă sperietură de sănătate

Mancas a terminat cursa în Port Said, Egipt, de-a lungul Mării Mediterane.

El și-a adus bicicleta la apă.

Trebuia să o facă.

"Este prietena mea", a spus

el. "Vorbesc cu ea și toate

cele."

A petrecut 108 zile pe drum, adică ceva mai mult de 15 săptămâni traversând continentul. A pedalat mai mult de 7.000 de mile. A slăbit 40 de kilograme. A străbătut toată Africa - cu excepția a aproximativ 150 de metri petrecuți într-un autobuz în Malawi.

O greșeală de planificare l-a dus într-o rezervație de animale sălbatice unde paznicii nu l-au lăsat să călărească. În cele din urmă, Mancas a oferit bani unui șofer de autobuz pentru ca acesta să se uite în altă parte când a coborât din autobuz și a mers mai departe cu bicicleta.

Fiecare centimetru a fost acoperit cu bicicleta și a făcut-o înainte de termen.

Aventura sa a continuat însă în York.

Când a ajuns acasă, s-a trezit din nou pe canapea. Nu mai avea energie.

S-a oprit la o clinică pentru un control și analize de sânge. S-a întors acasă, tot târându-se. A doua zi, un medic l-a sunat și i-a cerut să meargă cât mai repede la o sală de urgență. Cultura lui era orice, dar nu era deloc normală.

Mancaș a contractat hepatita A, o infecție a ficatului cauzată de un virus transmis de obicei prin alimente sau apă contaminate.

Mancas nu își amintește că a condus spre spitalul York în acea dimineață. Avea să rămână la spital trei zile și, chiar și după ce a slăbit atât de mult în ultimele trei luni, a mai pierdut încă cinci kilograme.

Medicul său i-a spus în cele din urmă: "Ești un individ foarte norocos, ceea ce te-a salvat a fost că ai un corp sănătos."

Mancaș băuse apă în Sudan. Băuse apă din Nil, la fel ca localnicii din Egipt. Cumpărase mâncare de la localnici în timpul călătoriei sale. Oricare dintre aceste lucruri ar fi putut fi cauza.

Perioada de incubație a simptomelor hepatitei A poate fi cuprinsă între două și patru săptămâni, ceea ce ar putea explica de ce nu a fost coplesit de oboseală în ultimele săptămâni ale călătoriei sale.

Fiul său își amintește de prima dată când tatăl său a venit să-l ia după călătorie și de schimbările fizice pe care le-a observat imediat.

"Am crezut că mă ia un om al străzii, pentru că avea o barbă nebună", a spus Alex Mancas. "Câteva săptămâni mai târziu i-am spus: "Trebuie să te tunzi"."

Și totuși, după toate astea, după călătoriile la spital și sprieturile de sănătate, vrea să se urce din nou pe bicicletă.

(povestea continuă după hartă)

Ce urmează?

Mancas încă mai merge pe bicicletă. În unele zile, se surprinde pe o scurtă plimbare în York County, uitându-se la oameni și gândindu-se: "Dacă ați ști ce tocmai am făcut eu".

"Trebuie să te simți mândru, pentru că a fost un lucru pozitiv", a

spus el. A prins microbul turneelor.

El încearcă să obțină sponsorizări pentru o altă călătorie importantă. Economiiile sale au fost afectate de aventura sa africană. Totuși, ce anume urmează este încă o întrebare.

"Ce este mai mare și mai îndrăzneț decât Africa?", a

întrebat el. Ar putea traversa cu bicicleta un alt

continent?

El se află în "faza de început" a planificării unei călătorii în jurul lumii în 2020. Ar dori să o facă în scop caritabil.

Ar putea face înconjurul lumii cu

bicicleta? El este gata să afle.

Cornel Mancaș jurnal de turneu